

[Arne Melchior]

de på udtryk. Spørgsmålet er, om udtrykkene dækker.

Politikken havde før mange år siden et slogan på mange gavle her i byen, der hed »Det bedste blad«. Det var selvfølgelig en påstand, og så måtte læserne jo afgøre, om den var rigtig eller ej. Nu hedder det »Den levende avis«, og en anden hedder »Den mindst ringe avis«, og en tredje hedder »Morgenværkeren«.

Det er udmærket med slogans. Spørgsmålet er: ét er at sige, et andet er at være. Dækker det virkelig over en realitet? Nye navne kan man jo nemt finde på.

Hr. Svend Auken talte også om noget med dansk økonomi »på en studs«. Jeg har et bedre bud, om hvilket det tillige gælder, at det foruden måske at lyde godt i manges øren er rigtigt, og det vil hr. Svend Auken kunne bekræfte. Hvad med næste gang at kalde det »statsregnskabet i balance«? Eller endnu glædeligere – det gælder jo for afvigte år, og det er da ikke umuligt, det også vil komme til at gælde for det tilstundende: »statskassen, statsregnskabet med overskud«? Det er da en nyhed i Dannevang, en positiv og en glad nyhed, og her vil der være overensstemmelse mellem slogan, mellem benævnelse og indhold.

Hr. Svend Auken harcelerer altså over det med vækstpausen. Jamen tænk nu lidt over det. Er det ikke en ganske rimelig og normal metode i mangfoldige af livets forhold – det gælder ikke kun for staten, for samfundet som sådan, det gælder også for den enkelte borger, for familien, det gælder i virksomhedslivet ikke mindre, det gælder for øvrigt også i hæren – at hvis man er rykket for stærkt frem, så gælder det om at sige: holdt foran! – og bringe forsyningslinjerne i orden, således at man ikke sejrer sig ihjel og til syvende og sidst har sine spydspidser så langt fremme, at de bliver omringet af fjenden, og så har vi altså en hær uden ledelse og en ledelse uden hær.

Derfor er det god økonomi, det er god latin, det er god fremgangsmåde, hvis tingene accelererer hurtigere – og hr. Svend Auken var jo så realistisk at sige, at en dansk regering, af hvad farve den end måtte være, ikke kan bestemme alle forhold for økonomiens udvikling – hvis optimismen f.eks. smitter så stærkt, at folk overreagerer ved at bruge mere og mere, at der er nogle, der har mod til

at sige: stop en halv, lille venner, for i al den her glæde og optimisme kommer vi nemt til overmod og til overdrivelse. Mon ikke det var fornuftigt lige at rebe sejlene, se, at alting er i orden og få organisationen eller økonomien ført up to date til den situation, der nu foreligger, således at vi ikke løber os selv ihjel? Det synes jeg er en ros at få, hvis man kan bære sig sådan ad.

Det dækker nok over den omstændighed, at kartoffelkuren fra for nogle få måneder siden har vist sig at virke. Sjældent har noget indgreb fra Folketingets side så hurtigt virket så grundigt, måske endda en kende grundigere, end det var hensigten, men dog så mærkbart, at denne pause, at dette »holdt foran«, er blevet en realitet. Der er fald i forbruget, der er fald især i låntagningen.

Hvem rammer disse ting? De rammer ikke den svage del af befolkningen, for de havde jo ikke noget overforbrug, der kunne gå ned. De havde ikke mulighed for at optage store lån, som de kunne udsætte eller tilbagebetale. Det vil altså sige, at denne kartoffelkur har haft et udmærket socialt sigte ved at sørge for, at et overoptimistisk, accelererende forbrug bliver stoppet. Dette vil vise sig at være til gode for familierne, det vil vise sig at være til gode for familien Danmark.

Men så er der jo skatte trykket, og det har et kedeligt udseende, når man ser det på tryk, angivet i procenter. Men man lever jo ikke af procenter, bestemt ikke af de skatteprocenter, der trækkes fra én. Men det er jo ikke hele sandheden om, hvad folk har at forbruge, hvad disponibelt, der bliver tilovers, når de, vi alle sammen, får vores lønninger udbetalt.

Hvad hjælper det, at vi har et lavt skatte tryk, men en høj inflation? Den største lommetyv, der overhovedet findes på denne Jord, er inflationen. Den ligger usynlig så at sige og gør folks penge mindre værd i deres lommer, i deres tegneböjer, på deres check hæfter. Skatteprocenten alene er ikke et udtryk for, hvilken købekraft der er hos befolkningen. Det er reallønnen, et for også det socialdemokratiske parti meget kendt begreb, som de plejer at satse meget på. Det er reallønnen, man skal kigge på, og så er det sådan set mindre væsentligt, hvordan den er stykket sammen, altså hvad det var, der gjorde, at vi kunne få så og så mange rugbrød, så og så mange aviser og så og så mange læ-